

DENIZ
KIY

BLÅ
ØJE

(TÜRKÜ)

DIGTE

GYLDENDAL

Çorum

de gule bjerge lilla tidselblomster

kornmarker oliventræer fyrretræer

aldrig før at have oplevet vores efterårssol varme mit sorte hår

solens hænder slapt
på hjertet stille
på briksen med
metalkanderne klar
vi kastede os for hendes fødder
kaldte på livet og råbte vores sorg
påkaldelser og bønner
før vi vaskede hende
til det sidste hvil

sidste sommer
med hånden taktfast på hjertet
blodet i fingerspidserne
sagde hun Şemsi
pludselig opløftet
se hvor velsignet vi er, Hüseyin
og så hånden om halsen
et greb om livet
stemmen hævet
en nerveimpuls i tågen
en pludselig erindring
trods sygdom

Hüseyin, før salt om alle vores frugter, velsign alle vores børn
allahallah

dengang nattens sidste røg
endnu var en søjle mod morgenhimlen

mor har fortalt
at som nætterne nærmede sig
blev bønnerne bedt
for dem hvis maver de skar op
for de dede'er de smed i ovnene
for de onkler og fastre vi aldrig skal glemme

et sort sjal bundet løst om hovedet
hævede øjenlåg
draperinger om mors små øjne
se så smuk hun er
sagde vi i sorgen over solen
et led der forsvandt

fyrretræerne om gravpladsen
solen sænket i jorden

anne der kastede sig på jorden
råbene til sin mor

en usammenlignelig gråd

vores rygge og skuldre
tætte ringe kindkys og kram

vores mødre og fædre som hjælpes
fra jorden til bilerne
puder til ryggen
hænders varme
al omsorg der skal hentes og deles

vores mødre og fædre og os
bøjede albuer
en armkæde
et grædekor
ét hævet ansigt i dalen

senere i haven
dedes rystende hænder
med både af kvædepærerne
delte dem forsigtigt imellem os
små velsignelser
hos os er livet også døden
at det som dør vil bringe livet på ny
can cana
sagde han som den sidste
til at fortælle os om os

dedes furede nakke
på vej tilbage mod bilerne
imellem den vilde hvede, bjerge og tidselblomster
solen med et blegt islæt
over os

en dag skal vi vikle vores forældre ind i det hvide lagen

det der vil fylde mere end kroppen:

sorgen skal sive ud af os

at hænge i hinandens albuer

være hoveder uden krop

så meget skal vi være vores ansigter

at vi med læberne presset ned i jorden

vil huske mors råb

vi vil stemme i

smerten skal springe i håret

imens dede'en slutter af

et fællesstemt allahallah